

ŠESTÁK

oddílový časopis 6. koedukovaného oddílu a 6. oldskautského klubu Junáka – českého skauta v Kateřinicích

číslo **157**

vydáno pro vnitřní potřebu 22. září 2020, nákladem 80 výtisků

TÁBOR CESTA NA OLYMP 3.–16. 8. 2020

www.SESTKA.eu

www.OLDSKAUTI.cz

Oddílová ŠESTKA Kateřinice Rada

Ahoj!

Vítám nás všechny v novém skautském a školním roce a přeju všem, aby byl úspěšný a aby mohl proběhnout v co nejpříjemnějších rozměrech.

Při ohlédnutí se za rokem uplynulým je zřejmé, že jsme prošli mnoha zkouškami. Ať už mluvíme o přerušení běžné skautské činnosti, dlouhých nejistotách o jejím pokračování nebo o povětrnostních či personálních okolnostech, musím za sebe říct, že jsem si jistá, že jsme v těchto zkouškách obstáli. Jistě je pořád co zlepšovat, a tak tu máme nový rok a nové výzvy. Některé se budou podobat těm z loňska, jako například nečekané změny plánů. Jiné budou důmyslnější a vyžádají si propracovaný plán a postup. Nevím, jaké přesně budou, ale co vím, je, že ať už přijde cokoli, bude testovaná naše odvaha, vytrvalost, spolupráce, schopnost komunikace, přátelství, cílevědomost a společný záměr. A tohle všechno se už teď týká nás ve vedení oddílu, našich úžasných rádců, každého jednoho člena i každého rodiče.

Pojďme tedy do těchto výzev a zkoušek společně s odvahou a věřím, že zase uspějeme a posuneme se blíž k vysněným cílům. Víc než na cíl se ovšem soustředíme na cestu, to je to, kde se v každé chvíli nacházíme a co má svůj tvořivý potenciál – právě dneska je den, kdy můžeme dělat dobré skutky. Hlavu vzhůru a hurá na to!

Kája

Při zahajování tábora předal **Tovaryšek** své rádcovské žezlo **Polevovi**, který během následujících dvou týdnů prokázal své schopnosti na výbornou.

Z ratibořských Světlušek a Vlčat **přestoupili**: Kvašák do Šneků, Bebi do Žab na táboře a Oreo a Sárý se u zahajovacího ohně taky přidaly k Žabám.

Skautský slib složili: Žabák, Dejv, Mimoň, Lenička, Natka K., Dobrovolc

Světluškovský slib: Liška

Diamantový vanař: Dejv, Kvašák, Káťa, Lenička, Liška, Poleva, Žabák

Tři orlí pera: Verík, Tovaryšek

Gratulujeme!

Již několik let nahrazuje tato stálá rubrika kroniku ŠESTKY. Zde máme snahu zachytit téměř každou akci, která se v oddíle udála - očima těch, kteří měli potřebu se o své zážitky s vámi podělit.

EXPEDIČKA 31.7.–2.8.2020

31. 7. – pátek

Žabák

Ve 14:00 byl sraz v Březinách. V 16:00 dojel nákladák a začalo se všechno nakládat, po hodinu bylo naloženo a nákladák odjel. Vyrázilo se autama, já jsem jel v autě s Tovaryškem. Pepou a Veríkem.

Ve Valmezu jsme se stavili v Tescu a pak jsme jeli, cesta byla zábava. Jakmile jsme dojeli do tábořiště (Budišov nad Budišovkou), tak už byla tma a šlo se hned spát. Spali jsme v kuchyni, protože jinde nebyla celta.

1. 8. – sobota a 2. 8. – neděle

Lenička

Ráno jsme se vzbudili a Kája s Vítkem jeli koupit chleba na snídani. Po snídani jsme šli skládat podsady a šneci šli dělat hráz do tůňky. Na oběd byly cuketové placky.

Po obědě dala Verča ubrusy na stoly, a ostatní se pustili do střech podsad, a to nám zabralo čas až do večera.

1. TÁBOROVÝ DEN – PONDĚLÍ 3.8.2020

(Raptor)

Uff, no sotva po příjezdu jsem si zmrzačil nohu, a protože to píšu 7. 8., si to vůbec nepamatuju, takže jsme si postavili stany a já ho měl jako poslední, protože jsem všem pomáhal. Pak jsme měli zahajovák a dostali jsme nového rádce Pepu, no, a to je snad všechno, co k tomu můžu říct a kdyby to někoho zajímalo, tak cesta byla hrozná.

(Liška)

Sraz byl v 10:30 na vlakovém nástupišti. Odjezd byl v 10:52. Jeli jsme na Hranice, kde jsme přestupovali a jednu hodinu čekali na vlak. Potom jsme ještě jednou přestupovali a už nás čekala cesta do Budišova.

V Budišově jsme čekali na Fantu a Martina. Ti nám vzali batohy a nějaké děcka. Potom jsme museli vyložit batohy z aut. Čekalo nás ubytování. Na večeri byly těstoviny s omáčkou.

2. TÁBOROVÝ DEN – ÚTERÝ 4.8.2020

(Horka)

Ráno byl budíček v 7:00 a potom rozcvička, mohli jsme si vybrat, jestli chceme cvičit s Pepou nebo s Veríkem. Já s Bedlou (pozn. přepisovatele: Bebi) jsme šly cvičit s Veríkem. Po rozcvičce jsme se dozvěděli, že službě odplavala lednička s jídlem, protože pršelo. Vedoucí jeli nakoupit papání. Šli jsme na vanaře. Potom byla snídane. Na snídani byl chleba s nějakou pomazánkou. Potom byl nástup a kontrola stanů.

Po nástupu jsme šli do hangáru, kde nám všetkyně vyvěstila, že si uděláme jmenovky a upravíme etapové oblečení, a jak nečekaně všechno z toho se stalo. V půlce děláním jmenovek byla svačina – mrkev. Až se posvačilo šli jsme dělat dál jmenovky a já s Bebi jsme si šly dělat poličku do stanu č. 1. Potom byl oběd. Byla mrkvová polévka a čocka s vejcem. O poledním klidu jsme tyranizovali Verču, že chceme bonbóny, která nám je nakonec dala a šli jsme do stanu č. 14. Pak jsme šli pro změnu tyranizovat Veríka.

Potom byl konec poledního klidu a šli jsme domalovat šutry. Potom byla svačina – jablko. Po svačině bylo BORO. Já s Bedlou jsme byly v hangáru. Potom jsme si ještě domalovávali šutříky a pak byla večere, na večeri bylo rizoto. Ve večerním programu se rozdávaly body a četly příběhy, ale na ty příběhy už jsem šla spát.

(Pepa Poleva)

Uff, můj první den na postu rádce šneků. Vz-

budil jsem se a následně zjišťuju, že hrnec, ve kterém byla snídane (a hlavně salám!) vzala voda, protože přes noc pršelo a hladina potoka se zvýšila. Ten hrnec jsme už nenašli, legenda praví, že ho zítra najdeme. Když už jsme ztráceli poslední zbytky naděje a bylo nejhůř sestoupil z nebes samotný Fanta a zajel pro snídani – tím nás všechny spasil.

Dopoledne jsme se šnekama kopali ledničku a natahovali plachtu nad kolárku – budoucí „chill room“. Docela nám to šlo a do oběda bylo hotovo. Po vynikajícím obědě jsme vylepšovali náš kostým polobohů a vyráběli jmenovky z šutrů. Po svačině bylo boro, které jsme si všichni užili (aspoň my šneci). Večer nám bohové přečetli pohádku na dobrou noc – pověst o Ikarovi a jeho otci. Unavený jsem zalezl do spacáku a hned usnul. Na to, jak den začal, byl nakonec v pohodě a já jsem si ho moc užil.

3. TÁBOROVÝ DEN – STŘEDA 5.8.2020

(Péťa)

Dneska jsem hned po budíčku vylezl ze spacáku a šel jsem na ranní lov. Nic jsem ale nenašel. Pak byla snídaně a po ní nástup a kontrola stanů. Nikdo nedostal prase. Pak jsme šli na věštbu do hangáru, hned potom jsme šli něco dělat.

Já, Martin, Raptor, Tak, Honza a Dejv jsme odnášeli a řezali dřevo do dřevníku. Já jsem šlápl na hřebík. Pak byl oběd a po něm Euklidův běh a odpolední klid a já jsem si dodělával rošty ve stanu.

(Tak)

Včera jsme měli ranní rozcvičku, ale předtím jsme sbírali „nugetky“. Potom jsme šli do hangáru a tam byla věštba s vědmou a ta nám vyvěstila den. A přišla práce. Skládali jsme dřevo, řezali ho, dělali saunu, i spoustu dalšího, pak byla svačinka. Na svačinu jsme měli zeleninu.

Dále jsme hráli etapovou hru: „Daidalos a Ikaros“.

Po téhle hře byl oběd. Pak jsme šli hrát druhou část etapovky a ta se jmenovala „Théseova cesta“. Byla tam spousta zastávek, například u loupežníka, který nám nabízel spaní a jídlo. Jídlo jsme si vzali a to byla svačina.

Pak jsme ho měli dát spát a svázat ho a pak jsme utekli. Jak hra skončila, hráli jsme buldoky. Po hře byla večere. Po večeri jsme sundávali vlajku a vyhlašovali etapové hry. Pak jsme měli volno. Po volnu jsme měli čtení skautských příběhů a pak se šlo spát.

4. TÁBOROVÝ DEN – ČTVRTEK 6.8.2020

(Verík)

Ranní lov zlatých nugetek, jediná věc, která donutí děti vyběhnout ze stanů ihned po budičku, když samotný budíček nezabere. Dokonce aj ty největší ochrapy vylezly hledat zlaté šutry po náměstíčku, jelikož pak je mohla čekat odměna v podobě předbíhání v kuchyni, pokud jich nasbírali nejvíc. Mně sa to samozřejmě zas nepovedlo a s Leničkou jsme sa vydaly pozdravit latrýnu. A to si tak sedím, když slyším písknutí rozcvíčky, kterou mám též na starost. Když jsem pak nabíhala na náměstíčko, vrátili sa aj dezertéři a my sa protáhli líp než samotná Pamela Reif.

Po hygieně, snídani a kontrole stanů, která stopro nedopadla úplně nejlíp, jsem byla rozhodnutá, že si letos splním tři orlí pera, když už mám tu první možnost na nástupu, že si dám mlčení. No taky že jsem nebyla jediná, kdo sa rozhodl, že si v ten den chce dát mlčení, snad jen dvě žaby z deseti nemlčely!

No po nástupu jsme sa rozdělili do skupinek vydali pracovat a to sa vám panečku pracovalo, když jeden mlčí a ten druhý se snaží pochopit, co po něm onen němý chce! Já spolu se svýma mlčícíma žabkami a spoustou dalších lidiček spravovala hráz a občas mrkla na šikuly stloukající molo, které dopadlo o mnoho mnoho lépe než ta hráz, při jejímž opravování jsem dvakrát spadla do vody a jednou málem vykřikla. A stejně hráz vydržela hodinu, než začala voda celkem rychle odtékat nevídaným vírem někde pod hladinou, ale to už bylo po obědě a na další opravování hráze nezbyl čas, protože po ne moc klidném poledním klidu byl velmi zajímavý program. Jo a mezitím jsem ještě stihla porušit mlčení, no, to mi to dluho nevydrželo teda. Tak snad příště jsem si říkala, vždyť na splnění třech orlích per mám ještě čtyři tábory.

Ale zpátky k zajímavému programu, který vyvrcholil v etapovku, konající se snad někde v končinách samotného budišovského lesa, tak daleko jsme šli. Čekal na nás úkol, nelehký úkol zabít minotaura

uvězněného v labyrintu. Zavázali nám oči a my se musely dostat po špagátu natáhlém v lese, obmotaném okolo stromů až k minotauovi a tam ho zrušit. Proč ne, vždyť to bude jednoduché, že jo... Hmm, to bychom nebyly my žaby, kdybychom nebyly jeden velký chaos v celém průběhu hry. Jelikož jsem neviděla ani ň a potřebovala jsem se ujistit, že jsme všechny u sebe, tak jsem zakřičela, ať se cérky ozvou, že sa nikdo neztratil. Skoro pokaždé to probíhalo tak, že jedna půlka se ozvala hned za mnou, druhá půlka na vedlejším špagátě s několika opozdílama o špagát vedle a pak tu byla Horka, která snad už došla až na druhý konec lesa a minotaura měla zabitého už třikrát. Nakonec jsme sa přece jenom dostaly na správnou cestu a bez odpadlíka Můrky, která si ukopla nohu o strom, jsme došli k minotauovi, kterého Horka zbušila k smrti a ani pak mu nedala pokoj a rozcupovala ho na kousky. Skoro. Byla do sranda, ne že ne.

V táboře nás pak čekala svačina, na kterou jsme se myslím všeci těšili. Večer jsme snad hráli komando, pokud se nepletu, které jsem vzala doslova seriózně a navlékla si maskáče a splynula s kopřivama, kde mňa našli, protože nás tam bylo namačkaných asi šest. Ve druhém kole jsem spadla do malin, doslova jsem do nich spadla a už tam zůstala a skamarádila se s pavoukem, co tam žil a ukázalo se to jako dobrá volba, nikdo mě nenašel, jupí. Večerní program mám tak nějak v mlze, ale věřím, že jsem celkem spokojeně zakončila tento den.

5. TÁBOROVÝ DEN – PÁTEK 7.8.2020

(Jirka)

Dnes jsme vstávali v 7:00. Hned po budičku byl lov na zlaté nugety, po rozcvičce byli vanaři a ranní hygiena s Veríkem. Následovala snídaně, na kterou byly kornflejky s mlékem.

V dopoledním programu jsme se rozdělili na tři skupiny a dodělávali práce na tábořišti. Na oběd byla rajská polévka a čína s rýží.

Pak byla etapovka, vybíjená a večeře, na kterou byl chleba se salámem. Potom byl nástup a vanaři a poté byl volný program. Spokojeně jsme si šli lehnout do postele a spali až do rána.

(Beruška)

Já jsem vstala v 6 ráno, protože jsem služba. Pak jsme šli dělat molo a opravovat hráz. Pak byl oběd a po obědě jsme měli vybišu. Na večeři jsme měli chleba s máslem a se salámem.

6. TÁBOROVÝ DEN – SOBOTA 8.8.2020

(Dobrovolec)

Je hodně brzo ráno a já se budím z medvědího spánku. Na vanaře jsem se opět nepřipojila z toho důvodu, že bych se ještě víc nachladila! Na snídani byla vajíčková pomazánka s chlebem.

Po snídani následovala kontrola stanů, nástup a poté věštba v týpku. Věštba v týpku ještě ani neskončila a naši rodiče už na nás netrpělivě čekali. A tak se ti, co už mají rodiče, se jim jdou věnovat, provádět je po tábořišti a ukazovat jim své stany. Svačina byla moc dobrá! Broskve na svačinu byl skvělý nápad, protože byly docela

vodnaté, a tudíž osvěžily každého z nás.

Zbytek dne (dopolední program, polední klid a část odpoledního programu) se sedělo a odpočívalo v chill roomu a zpívalo se! Na svačinu byl meloun, který byl taky moc dobrý a sladoučký. Následoval odpolední program v podobě etapovky. Večere se službě i Verunce taky moc povedla.

Večerní program byl také volný, ale zájemci si jej zpříjemnili hraním badmintonu, tenisu, házené atd. Den jsem si užila, a protože článek píšu pozdě večer, už zavírám oči a jdu spát. !Dobrou!

7. TÁBOROVÝ DEN – NEDĚLE 9.8.2020

(Kvašák)

Dnes je neděle. Když jsem měl s Bojovníkem hlídku a když bylo 6:45, tak jsme rozdělali oheň v golemovi. Pak šel Bojovník vzbudit Veríka a Dejva. Jak jsme dali do hrnce vodu na čaj a já jsem do 30 minut nasekal třísky, tak do té doby přišel Verík a pak jsme vůbec nevěděli, kdy je budiček. Tak jsme tábor vzbudili v sedm, i když jsme je měli vzbudit v 7:30.

Když bylo po snídani, tak jsme se začli chystat na různé hry a byly to hry: baseball, chůďy, střelba ze vzduchovky, badminton a střelba z luku, trvalo to asi hodinu, než to skončilo. Jak to skončilo, tak jsme byli v chill roomu a odpočívali, jak jsme si odpočinuli, tak jsme šli na oběd. Oběd byl dobrý. A přitom bylo vedro, potom byl odpolední klid a pak byl nástup na další program, to už nevím, co to bylo a vím, že všichni to zvládli na jedničku, a to je vše ode mě.

(Můrka)

Ráno jsme se vzbudili a měli jako každý den rozcvičku. Potom byli vanaři a ranní hygiena. Potom byla příprava na snídani a samozřejmě snídaně, kontrola stanů a nástup. Pak jsme dělali sluneční hodiny. Potom byla na svačinu mrkev. Potom jsme hráli takovou hru s Klíštětem, kde se chodilo po slackline,

přenášela se voda v ešusu a běhalo se přes můstek do hangáru a na konci každého stanoviště byl pytlíček s ano nebo ne, pointa byla v tom, že v jednom z nich bylo jenom ne. Poté bylo na oběd lečo, po poledním klidu byla olympiáda, kde jsme stříleli z luku, ze vzduchovky, podlézali lano, vázali uzly, hráli badminton a baseball. Jako další byla svačina, na kterou byl meloun. Mezitím ten, kdo už sliboval, šel dělat oheň. Pak jsme balili spacáky a skládali celtly na čas.

Potom byl na večeri chleba s máslem a strouhaným sýrem. Ještě byl volný program a v neposlední řadě večerní nástup a večerní vanaři a hygiena s Veríkem. Pak byla večerka, ale kdo sliboval nebo už slib měl, šel ke slibovému ohni.

8. TÁBOROVÝ DEN – PONDĚLÍ 10. 8. 2020

(Mimoň)

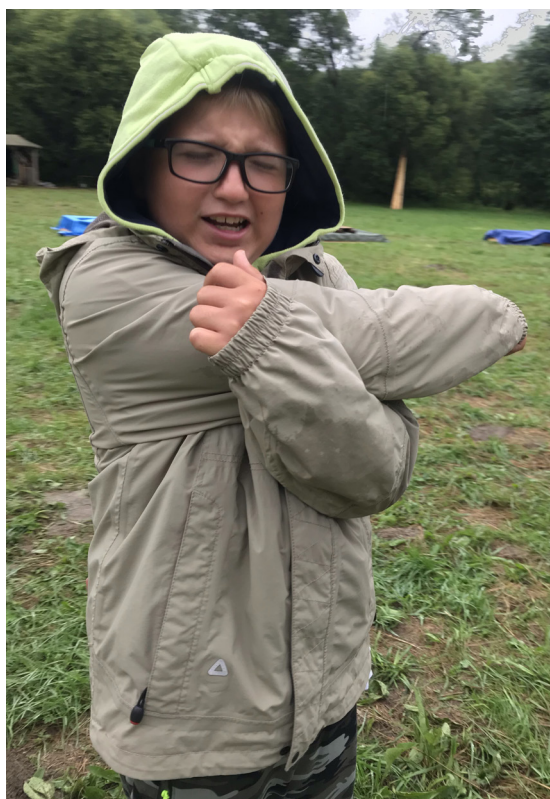
Dnes jsem se vzbudil a zjistil jsem, že vůdci jsou fuč. Po nějaké době mi došlo, že je rádcovský den.

Byl docela pohodový den a etapovky na téma Asterix a Obelix. Byly tři části, 1. bitva, 2. věž a 3. bitva na moři. Hodně jsme se flákali, také jsme dodělali chill room a večer slavnostně otevřeli. Vůdcové přišli až při večerním nástupu. Prostě nej den.

(Kačka)

Ráno byl budíček v sedm hodin, pak přišel lov na zlaté nugety a poté následovala rozsvička. Následovali vanaři a ranní hygiena s Veríkem.

Pak byla snídaně, na snídani byl toustový chleba

s mrkvovou pomazánkou. Poté byla kontrola stanů a nástup bez vedoucích jen s rádci a podrádci (byl totiž rádcák).

Po nástupu jsme byli rozděleni do dvou skupinek, Řeků a Římanů. Pak jsme hráli hry například šiškovka nebo loďky. Na svačinu bylo jablko a pak pokračovaly další hry.

Potom byl oběd. Na oběd byla krupicová polévka a buchtičky s krémem, pak byla odpolední pauza a potom byl na svačinu meloun, pak jsme hráli další hry. Celý den byl odpočinkový a pohodový.

Pak byla večeře, na večeři byly párky s chlebem. Následoval nástup, kdy přišli vedoucí do tábořiště. Po nástupu byli vanaři a po vanařích byla večerní hygiena s Veríkem a volný program.

DEN 9. – ÚTERÝ 11. 8. 2020

(Káťa)

Dneska ráno, když nás (mě, Kačku, Kvašáka a Žabáka) Verča vzbudila ve 2 hodiny a řekla nám, že budeme potřebovat šátek, hned nám bylo jasné, co se bude dít dál. Čekal na nás výsadek (jedete se zavázanýma očima autem, tam vás vysadí a musíte trefit zpátky do tábora.)

Poté, co jsme dojeli a sundali si šátky, mohli jsme začít. Asi po půl hodině jsme došli k první vesnici, kde nás ve 3:00 zastavili policajti, zavolali Káji a mohli jsme jít dál.

Když jsme konečně došli do tábora, tak jsme si dali bulku se salámem, protože byla snídane, takže jsme stihli i nástup. Po nástupu měly světlušky a vlčata program a my jsme mohli odpočívat a hrát hry.

Pak byla svačina a se svačinou dorazila i hygiena, ale naštěstí bylo všechno v pořádku. Pak jsme zase

odpočívali a byl oběd. Kyselice a palačinky, poté následoval polední klid. Po poledním klidu byla etapovka, kde jsme museli získat hlavu Medůzy. Když etapovka skončila, byla svačina – meloun. Když jsme dojedli, tak bylo barvení s hennou. Pak byl nástup a kontrola stanů, hygiena i sprcha a volný program.

(Dejv)

Dnes jsem neměl budíček v sedm, vzbudili mě v 2:30 a vezli nás na výsadek. Byli jsme rozdělení na 4 skupiny, já jsem byl s Horkou, Bebi a Jirkou.

Po vysazení jsme se vydali hledat cestu zpátky do tábora. Lesní cestou jsme došli do vesnice, a tam se

zorientovali. Byla ještě tma, tak jsme na hlavní cestě měli zaplé čelovky. Tak v 5 ráno začlo svítat, tak se šlapalo líp. Nasadili jsme vysoké tempo. Museli jsme zpomalit. Pak jsme si dali sváču.

Do tábora jsme přišli první asi v 8:30. Cesta trvala 5 hodin, ušli jsme asi 20 km. Naše cesta byla: Moravice, Nové Lublice, Kružberk, Staré Těchanovice, Svatoňovice, Budišov nad Budiš. Unavení jsme stáli na nástupu. Potom jsem celé dopoledne spal, pamatuju si, že nás tu zkontrolovala hygiena. Následoval oběd, kyselice byla výborná, palačinky se povedly. Po obědě byl odpolední klid. Odpočinutí jsme měli etapovku. Následovala svačina – meloun!

Potom bylo malování na kůži hennou, moc se mi to líbilo. Na večeri byla tortilla, která nám bodla. Byl večerní nástup. Při svěšování se zasekla vlajka, stožár jsme museli shodit a opravit to. Poté jsme šli (my sliboví) pro uhlík ze slibového ohně. Večer jsme si udělali vanaře, osprchovali se a šli spát. My šneci jsme spali v teepee. Tento den byl hodně náročný, ale všichni ho zvládli, počasí nám přálo. Den se nám vydařil a všechno šlo podle plánu.

DEN 10. – STŘEDA 12. 8. 2020

(Lenka)

Dnes jsme ráno vstali a byl ranní lov zlatých nugetek poté se pískla rozcvička a příprava na vanaře. Pak následovala skvělá snídaně a nástup s kontrolou stanů.

Po nástupu jsme se rozdělili tak, že 4 lidi natírali podsady a zbytek hrál přehazku. Jak dohráli přehazku, tak měli chvíli volno do oběda. Na oběd byly karbanátky a zemáky. Po obědě jsme měli chvíli klidu a pak jsme vyrazili na rybník, kde jsme měli k dispozici paddleboard a 2 pálavy s vestama. Jirkovi se tam stál úraz a jel do nemocnice na šití.

Chvilí po odjezdu Káji s Jirkou jsme vyrazili do tábořiště. Na večeri jsme měli zeleninový salát. Po večerním nástupu jsme měli vanaře a hygienu. A žaby dnes spaly v teepee.

DEN 11. – ČTVRTEK 13. 8. 2020

(Natka K.)

Dnes jsme s žabami spaly v teepee. Budiček byl jako vždy v 7 hodin, následoval ranní lov nugetek a rozcvička s Veríkem, ranní hygiena a vanaři.

Na snídani byl chleba s paštikou a čaj. Byla prohlídka stanů a ranní nástup, dostaly jsme s Můrkou bod za uklizený stan. Pak jsme měli otevřít stany a vyvětrat spacáky. Potom byla etapovka na celé dopoledne. Tovaryšek si měl vybrat 3 Heleny a vzal si je do Tróji, my jsme po nich házeli šíšky, aby nám vrátili Helenu. Jako dar jsme jim dali Horku, která byla obalená v listí, aby ji nepoznali a ona je pak mohla zabít.

Na oběd byla koprovka a byl polední klid. A zase etapovka. Měli jsme Kyklopovi ukradnout oko a pak jsme se kolem něj proplížili na „ovcích“. Šli jsme po potoce a brodili jsme se kopřivama, stříleli z luky, a nakonec byl baseball. Na večeri byla krupicová kaše, po nástupu byl volný program.

DEN 12. – PÁTEK 14. 8. 2020

(Bebi)

Dnes jsem měla s Horkou hlídku od čtyř do šesti hodin. Bylo to fajn, akorát jsem prvních pět minut slyšela, jako by někdo cinkal skleničkami o sebe, ale jinak to byla super hlídka. V 6:03 jsme vzbudili zbytek služby a šli jsme vařit mléko, protože na snídani měla být vločková kaše. Vůdci jeli do obchodu a když přijeli, tak nám dali dva pytlíky vloček, my jsme je tam nasypali a bylo hotovo.

V 7:00 jsme budili tábor a mezi tím se vařila kaše. Po budíčku byl ranní lov, rozcvička, vanaři a konečně příprava na snídani. Vločková kaše byla dobrá, ne jak minulý rok, která byla jako beton. Byla s grankem, cukrem a marmeládou. Kontrola stanů a nástup byli dobré, jako vždy byly krátké kalhoty a krátký kroj.

Po nástupu byla etapovka. V polovině etapovky byla svačina, na kterou byl jogurt s rohlíkem. Druhá polovina etapovky byla super a po ní byl oběd,

cibulová polévka a kuřecí plátky s rýží. Po jídle byl polední klid, ve kterém jsme měli za úkol nacvičit divadlo. Probíhalo to tak, že nám dali příběh a šest slov, které v něm musíme použít. Cvičili jsme to celý odpolední klid a stejně jsme to měli nejhorší.

Po divadle byla večeře, chleba s česnekovou pomazánkou. Po večeři nástup a volno, ale asi v devět hodin nám řekli, že se máme obléct do mikiny a byla stezka odvahy. Verík mě dovedl ke křížovatce, před kterou na nás bafl Tovaryšek, potom Natka, která mi něčím málem švihla do obličeje, a nakonec Marco a Martá. Šla jsem dál a potkala Káju, ta nám řekla, ať jdeme nahoru. Nahoře stáli bohové a zeptali se nás, jestli chceme mezi ně, my jsme řekli ano a šli jsme do tábora

spát.

(Tak)

R á n o
bylo jako
každé jiné.
„Budíček!”
Ach jo. Po-
tom byla
snídane a na
snídani byla
vločková
kaše. Bléé.
N ě k t e ř í
měli toust
s máslem
a grankem.

Potom byl

nástup. Pak byla etapovka. Tam byly například Amazonky, které nám barvily vlasy a dělaly válečné barvy na obličej. Taky jsme dělali amazonský pás. Pak tam byl Hádes, kterému jsme měli ukrást psa Kerbera. Lezli jsme po laně, zatloukali hřebíky atd. Potom na oběd byla cibulačka a maso s rýží a cibulou.

Pak byl polední klid a tam jsme trénovali divadlo na večer. Skončilo to dobře i špatně. Žaby to moc nedomyslely, ale jinak dobré. Ale předtím byla žranice, všichni říkali, že byla nic moc a bylo tam toho málo. A v 9 hodin večer byla stezka odvahy a cesta na Olymp za bohy. Dopadli jsme dobře, dostali jsme hrnky. Tak uvidíme zítra.

DEN 13. – SOBOTA 15. 8. 2020

(Káťa)

Dnešní ráno začalo hlídkou, protože jsme měli službu. Na snídani bylo kakao s vánočkou s máslem. Po snídani byl nástup, tentokrát bez kontroly stanů, protože byla sobota, tím pádem předposlední den tábora. Když nástup skončil, tak jsme se začali balit a rozdělovat stany.

Mezitím byla svačina – zelenina a tatranky. Po svačině ti, co měli hotovo, pomáhali ostatním uklízet stany. Poté byl oběd, luštěninová polévka a těstoviny se zelím a slaninou.

Protože to byl předposlední den tábora a museli jsme pracovat, tak nebyl polední klid. Sbalila se kuchyň, náradák i hangár. Za chvíli přijela dodávka odvézt všechny věci. Když vůdci všechno naložili, dodávka mohla odjet a my pokračovat v práci. Po večeri nastal nástup a poté ukončovací oheň.

DEN 14. – NEDĚLE 16. 8. 2020

(Poleva)

Poslední den před námi, tábor skoro za námi. Sluníčko svítí, ptáčci zpívají a všichni se probouzí do posledního táborového rána. Následně nabere síly z vynikající snídaně (nemám šajna co bylo na snídani) a hurá do práce! Se šnekama jsme se hned vrhli na odplachtování kuchyně, šmik, šmik, plachta dole a jedem dál – nářadák, chill room, když bylo všechno odplachtované, tak jsme plachty nechali uschnout a všechny plachty skládáme, zatímco sedící žaby na nás koukají.

„Písk! Nástup!“ Stojíme krásně seřazení vedle sebe, slunko nám svítí do ksichtu, a ve vzduchu je cítit natěšenost z cesty domů. Kája přistupuje k sekerce a slavnostně ji vysekne. Potom byl rozchod (nečekaně nečekané...), hodili jsme batohy Tovaryškovi do vozíku a už si to vykračujeme Budišovem směr vlakové nádraží. Na koleji už stojí náš oblíbený vybledle červený motoráček. Obsazujeme celý druhý vagon, takže polovinu vlaku, a náš slavný návrat z tábora může začít!

Motoráček se se skřipotem rozjíždí a většina lidí v sobě má už minimálně polovinu svačiny na celou cestu. Tak si tam sedíme, pojídáme marshmallow, užíváme si cestu a kecáme o blbostech. Prostě taková normální nudná cesta vlakem. Mimoň hraje Minecraft na telefonu, Můrka spí na okně s otevřenou pusou a ostatní likvidují svačiny. Když jsme čekali na přestup v Suchdolu, týpek na nástupišti hrál krásně na kytaru, my seděli na zábradlí a byla to taková ta správná pohodička. Poslední přestup v Hranicích, hoďku se čeká na další vlak, no to je paráda!

Tak sedíme v našem posledním vlaku dneska, Kuba nám ukazuje jeho trik se zvedáním telefonu, ostatní znučeně sedí a těší se do cíle. A jsme tu, Vsetín, to je to město zaslíbené. No upřímně, nejsem moc natěšená, že už musím dom, ale co se dá dělat. Achjo, uteklo to jako voda. Letošní tábor jsem si moc užil. Dokonce jsem i přežil ty první dva týdny rádcování, takže absolutní úspěch. Děkuju všem za super tábor a už se těším na další!

NÁVŠTĚVA TÁBORA 7.–9. 8. 2020

(Radek)

Tak po dvanácti letech opět na táboře. Jak ten čas letí. Chystal jsem se na tábor sice už několikrát, ale až teď se mi to podařilo. Ostuda.

Miris mi popsal cestu a v pátek po práci sbalit kletr a tradá směr Budišov. Cesta ubíhala celkem svižně a jak se moje střela blížila k Budišovu, tak jsem poznával místa, které mi vypadly z paměti a najednou se mi vracely vzpomínky na tábory na Ostrově. Ještě koupit pastu, mýdlo a kartáček v místní drogerce, zabočit kolem kempu v Budišově, někde zaparkovat auto a už se blížím k táboru. Podle křiku vím, že jdu dobře.

Přicházím do tábora, všude plno nových a neznámých tváří, a tak se opatrně ptám pomalé Káji. A už ji vidím. Vřelé přijetí. Ukázala mi stan, kde složím své staré bolavé kosti. Kafe. Zase do ešáku. A celý litr. Jdu do kuchyně. A zase ty vzpomínky. Kolik večerů jsme strávili u kuchyňského stolu, kde se dojídaly zbytky od večere, nebo oběda... Mimo jiné, musím uznat, náááádherný GOLEM. Chvilku pomáhám u tůňky a potom se chystá sprcha, bo je v sobotu návštěvní den :-). Nanosit vodu, zatopit. K mé veliké radosti večer dorazilo Klíště s Pavlíkem. Záruka nějaké lumpárny... Chvilku kecáme. Pak večere, nástup, bazar atd.

Pak to přišlo. Po večerce se několik starších vyplížilo z tábora, a když už byl všude klid a mír, prohnali jsme se tábořem. Na hlídce byl zrovna Mimoň. Poooooplách znělo z jeho dětských úst. Tábor rázem ožil. Družinky obsadily svá hlídací stanoviště a hlídací pes chytil stopu přepadníků. Chytil... A už se hnál za někým ve tmě. Pavlík. Po nějakém čase ho dostihli někde v kopřivách. Už ho skoro měli a darebák jim zase utekl. Ale asi byl opět chycen, protože ho po ukončení poplachu dovezli na nesmrtelném

dvoukoláku. Krásný přepad. Ještě jsme chvilku stáli u kuchyňky a pak alou na kutě.

Sobotní ráno bylo nádherné. V hangáru se spalo jakš takš, ale to se tak spí, když si člověk nevezme karimatku.. Ranní očista a kafe. Na táboře chutná úplně jinak.

Návštěvní den. Celý den se nesl v pohodovém duchu. Hry, návštěva rodičů, kytara, etapovka a plno dobrot. Dorazil Miris. I on svému bratrovi, jako mně, dovezl nějaké dobroty :-)

Když se přiblížil večer, tak se začalo kotlit na saunu. Na tu sem se těšil. Udělali jsme oheň, hrálo se na kytaru a zpívalo. Bylo dobře. Sauna byla jedna báseň. Moc nás tam sice nebylo, ale taky dobře. Voda jako kafe. Tábor už spal a my pořád seděli u ohně.

Neděle byla ve znamení odjezdů. Miris, Klíště i Pája vyrazili ku domovu o trošku dřív než já. No, ale potom nastal i můj čas a po obědě jsem se rozloučil a vydal se domů :-). Víkend byl krásný, ale krátký.

Tak snad příští rok zase a možná na delší dobu. Ale kdo ví, co bude za rok.

ZAHAJOVAČKA 4. 9. 2020

Sekyrka práce je zaseknuta, zahajovací oheň zaplál.. nový skautský rok budiž započat. Na páteční zahajovací oddílovce se nás sešlo krásných 41. Rozšířily se řady Žab o další dvě skautky z řad ratibořských Světlušek – tak hurá do nových dobrodružství!

Nakonec jsme se pořádně rozhýbali u tradiční hry Hutututu.

BABÍ LÉTO NA POLSKÉ WATŘE 12.–13.9.2020

(Dazul)

Úžasné počasí letošního babího léta nás táhne ven. A tak dvěma vozy (Irča, Dazul, Myšák, Kája, Nik a Katka, Jarek, Terezka, Toník) naloženými třemi barakama, lodními pytli, pádly a vestami vyrážíme už v 6:00 za ranního šera, směr česko-polská hranice u Bohumína. Pak Czestochova a Szczepocice Rzadowe.

Lodě spouštíme na vodu asi 2 km výše než před půldruhým měsícem – u mostu mezi dědinami Szczepocice Rzadowe a Szczepocice Prywatne. Abych byl přesnější, lodě foukají naše ženy s dětmi a Jarek + já odvážíme auta zaparkovat k plánovanému místu přistání – osadě Rybaki. Cesta je docela dobrodružná, protože ve vidině, že pojedeme po cestách, které co nejvíce kopírují tok Warty a ne po „nejrychlejší“ trase dle mapy.cz (cca 40 minut – 36 km), jedeme po svém. Uznávám, že to nebyl úplně nejlepší nápad. Když jedeme po nebezpečné lesní cestě, je to v normě a pohodě. Ale překonávání písečných plátů a brodu se mi už jako norma nejeví. Ještě že mamčino auto je tak trochu tereňák :-)

Do osady Rybaki přijíždíme asi za stejnou dobu, jako bychom jeli dle cesty, kterou našly mapy.cz. Tady necháváme auto vypůjčené od Irčiny mamky a Jarkovým vozem se vrátíme 18 km proti proudu – ale už víceméně podle doporučené trasy.

Jarkův vůz parkujeme pod ochranu Boží – ke kostelu v dědině Szczepocice Rzadowe. Asi kiláček k mostu šlapeme po svých. Lodě i bagáž už jsou ukázkově připraveny k vyplutí, takže se nemusíme zdržovat a odrážíme. Na naší lodi jede zkušený Myšák na háčku a Nik jako pádlující porcelán – jsme čistě chlpská posádka. Čistě ženskou posádku tvoří Irča (zadák), Katka (háček) a Kája (porcelán). Smíšená posádka pluje na třetí lodi – Jarek (zadák), Terezka (háček) a Toník (pádlující porcelán).

Zdejší krajina kolem řeky je romantická. Civilizaci téměř nepozorujeme : -) Tok je pomale klidný, ale stálý. Přenášet zatím nikde netřeba. Všechny lodě první stovky metrů po vyplutí bravurně zvládají, nováčkové nepanikaří, nebrečí ani si šilenstvím nervou vlasy.

Po více než dvou kilometrech připlouváme k místu, kde jsme koncem letošního července s „Tůlavýma papučama“ nasedali na tradiční „polskou vodu“. Tehdy jel Myšák na háčku prvně a dnes už má za sebou na háčku i další plavbu „S tebou mě baví svět“. Nemám nejmenších pochyb, že by to dnes nezvládal. Nik si pádlování na háčku taky jednou vyzkoušel při letošním splouvání Čierneho Váhu, ale Myšák jej dnes nechce na své místo pustit. Ale i na Nika dnes nebo zítra dojde řada.

Máme štěstí na nádherné velké zelené vážky, které nám beze strachu sedají na ruce či ramena, navolně plující užovky, které neuhýbají ze směru své klikaté plavby a klidně se nechávají přejet lodí, na modré ledňáčky s plochou dráhou letu, na zavřené květy blatouchů ... A taky na dva folklórní jezevčíky, kteří se rozhodují, že nás budou doprovázet oba dny po celou naši plavbu. Terezka je pojmenovala Kevin a Klajn, Myšák na ně volá Čmuchalko a Ňufalko. Oba psíci jezevčíci běží po břehu souběžně s našimi plavidly. Když čistý borovicový les vystřídá vysoká tráva, oba skočí do vody a plují vedle našich lodí. Jakmile mijíme vypasenou louku, vylézají, otřepávají se a běží po břehu tak, aby na nás viděli.

Při OS expedici RUMUNSKO 2008 se k nám při přechodu pohoří Rodnei připojil jakési psisko – salašnická směs. Držel se nás celou tu dobu než jsme pohoří přešli a slezl s námi až do údolí. Fanta dal jméno „Jurka“. Zbavili jsme se jej až na asfaltce při stopu (taky nám díky němu dost aut nezastavilo, protože si myslelo, že stopujeme s ním). Tak jsem zvědavý, jak to dopadne s Čmuchalkou a Ňufalkou. Preventivně upozorňuji svoji posádku, že doma máme 2 kočky, 9 ovcí na pastvě a 52 rybiček v akváriu, neexistuje tedy pražádná možnost, že bychom Čmuchalku a Ňufalku vezli s sebou domů. Tváří se, že mým argumentům rozumí. Ale úplně klidný nejsem.

Kolem třetí hodiny mijíme místo, kde jsme před půldruhým měsícem spali a trpěli pod mračny krvežíznivých komárů. Mí plavčíci tehdy dokonce

zbaběle brečeli a nepřestali, dokud jsem jim nepostavil stan a nezatáhl za nimi moskytiéru. Dnes si libují, že tu není jediný komár. Mají pravdu. Má největší obavy z dnešní plavby byla po pár hodinách rozptýlena – je to k neuvěření, ale dnes tu komáři skutečně nejsou.

Na noc přistáváme už v 16:15 asi někde na úrovni katastru osady Kijów. Warta zde zatáčí a mění směr o 180 stupňů. Na pravoboku je ukázkový písčný výstup z vody a krásný palouk lemovaný borovicovým a dubovým lesem. Tráva je nízká a ohniště napovídá, že se zde už párkrát tábořilo. Průzkumem okolí chaty schované v lese, pár set metrů níže, vyhodnocujeme, že tenhle flek je OK.

16:45 už máme postavené oba stany. O chvíli později navázány mezi stromy i dvě hamaky a v 17:30 je hotová teplá večere. 18:20 vyrážíme na podvečerní procházku směrem k osadě Kijów. Doprovázejí nás Čmuchalka a Ňufalkou. Potkáváme dva slepýše – děcka si jej mohly šetrně pohladit, či se jej pokusit chytit do ruky. Třetího slepýše potkáváme při návratu, ale ten se nehýbe – evidentně oběť kola motorky či auta. A taky zkoumáme tučného, zeleného, písčného červa, či spíše housenku.

Když zalézáme do spacáků, slyšíme jak Čmuchalka s Ňufalkou občas projdou kolem našich stanů. Večer, když kousek od nás procházel někdo z osady k chatě, oba naši strážci vystartovali a štěkotem vymezovali své teritorium, do kterého jsme nyní patřili i my – součást jejich smečky. Cítím k těmto

psím tulákům jakousi přirozenou náklonost. Asi jsem pyšný na to, že nás na tenhle víkend adoptovali.

Ráno je mlhavé a zatím tričko s dlouhým rukávem. Ale mlha drží se kousek nad hladinou Warty, za to stojí. Je to nádherný pohled. Spolu s ranním tichem tvoří úžasnou symbiózu, která mne asi nikdy neomrzí.

Ještě před snídaní svoji posádku zaměstnávám balením spacáků a dofoukáváním naší lodi. Taky pořizujeme rodinnou fotografii, protože chceme poslat online pohlednici Zetovi. Děkujeme Tereze za blejsknutí.

Vyplováme už v 9:10, což se daří jen díky tomu, že stany balíme ne zcela suché (doma dosušíme) a taky tomu, že nováčkovská část naší výpravy ještě nestačila zvlčet a zlenivět.

U jezera jménem „Zbiornik wodny w Zakrzówku Szlacheckim – Jankowice“ nás čeká druhá přenášeka naší plavby. Význam nebezpečí znázorněný na výstražných značkách podél levého břehu chápe i má posádka. Jedeme jako první, především proto, že ve stejném složení tudy jela posádka naší lodi i před pár týdny a víme tedy, kde bezpečně a nejnižše přirazit k břehu, abychom zbytečně nepřenášeli víc než je nezbytně nutné.

Jenomže háček chytá hysterický záchvat, že dál plout už nemůžeme, protože je to tam nebezpečné. Porcelán se k němu okamžitě přidává. Podotýkám, že k náznakům potencionálně nebezpečnějšího úseku to máme ještě minimálně 50 metrů a proud

je zde minimální, nehrozí tedy, že by to naší loď strhlo na cca dvoumetrový jez (který by se dal bez bagáže pohodlně sjet). Ale mí dva parťáci nejsou k utišení. Mám obavy, že obsluha vodní elektrárny musí každým okamžikem vyběhnout se záchranými kruhy na hráz a pátrat po tonoucích. Co se dá v takové situaci, kromě pronášení uklidňujících

a vysvětlujících vět, dělat? Pádlovat dál. Sám, bez pomoci háčka. A přistát na plánovaném místě. A znovu uklidňovat, vysvětlovat, připomínat, že přesně tady jsme přistávali minule, ... Dole pod elektrárnou je už vše OK. Především díky potvrzení všeho co jsem říkal, jinými slovy od Irči. Maminka má přece vždycky pravdu.

I tady Warta neustále meandruje mezi borovicovými lesy, pastvinami a mokřady. Stavení míjíme pouze jedno, jinak nikde nic. Vysoké písčité břehy, rákosem neprostupné plochy, porostlé ostrůvky na krajích řeky. Téměř vše zde lahodí mému oku. Počasí na koupání a tak má posádka nevynechá jedinou příležitost, aby vyskočila z lodi a ve dvacet centimetrové vodě po písčitém dnu vedla loď tím správným směrem. Mám dobrou posádku, já vystupovat nemusím. Koneckonců ani ostatní zadáci nevystupují, protože všechny úseky lze proplout i bez vystupování. Ale já své posádce rozumím – doznívající stres je nutno zcela utlumit střídáním fyzické aktivity.

Chvilí před polednem připlouváme k osadě Rybaki. Napětí pomijí, když si ověřuju, že vypůjčené auto stojí přesně tam, kde jsem jej včera zaparkoval. Vynášíme bagáž na trávu a ponecháváme zbytek našich posádek na místě, aby se postaral o poctivé umytí a usušení lodí. Jedeme s Jarkem pro jeho auto.

Ochrana Boží evidentně zafungovala, Jarkův vůz stojí u kostela nepoškozen tak, jak jsme

jej tam zanechali. A tak startujeme na další tříčtvrtě hodinovou jízdu zpět.

Lodě už jsou téměř dokonale vyčištěné a suché. Takže je balíme, všechny i s pádly a vestami nakládáme do našeho vozu, loučíme se a vyrážíme zpět k domovu. Jarek veze ještě Terku do Brna, takže se na sebe nevážeme a přesouváme se nezávisle.

Najeli jsme cca 600 km autem a cca 18 km lodí. Je to sice brutální nepoměr, ale náš život naštěstí nepoměřujeme tímto zjednodušeným pohledem :-)

Když ukládám loď, pádla a vesty do kůlny u klubovny, zjišťuju, že tam je Hanny, která doladuje přípravu na zítřejší Finskou stezku pro kateřinickou ZŠ. Chvilku jí a Markovi s Naty pomáhám foukat pálavy a natahovat lana místo slackline, které se nám nikomu nepodařilo najít ani v klubovně, ani v šopě, ani na půdě, ani v nových regálech, ...

Akce pro mne končí vytažením stanu, který je potřeba nechat doma v podkroví dobře vysušit, protože jej budeme stavět zase až o prázdninách při splouvání nějaké další polské řeky.

Kousek babího léta na řece Wartě hodnotím jako obzvláště povedený a bude-li příští rok září s podobným počasím, určitě vyrazíme znovu. Ale ještě před tím si vychutnáme náročnější plavbu :-)

PLÁNOVANÉ AKCE

S ohledem na vývoj aktuální situace kolem Covid-19 mohou bohužel být dané akce náhle zrušeny. Aktuality budou na oddílovém webu a Facebooku:

30.9.2020 Květinový den – odpoledne na Vsetíně, s sebou kroj/skautský šátek

2.-4. 10. – Rádcovský kurz na Březinách (pro nahlášené rádce a podrádce)

10.10. – Ivančena 2020 (pro nahlášené)
Sraz: v 7:15 na zastávce v Ratiboři u kina. S sebou vhodné oblečení, jídlo a pití na celý den, 100 Kč na autobus. Jedeme ve skautském kroji. Návrat mezi 17.–18. hodinou ke kinu.

17. 10. – Střediskové camporee na Vsetíně (informace budou doplněny)

28.10–1.11. – Podzimní výprava (skauti, RS) – informace budou doplněny

Na vzniku **ŠESTÁKU číslo 157** se podíleli: Kája, Lenička, Žabák, Káťa, Horka, Natka K., Bebi, Raptor, Liška, Péťa, Verík, Tak, Dobrovolc, Beruška, Jirka, Kvašák, Můrka, Mimoň, Kačka, Dejv, Poleva, Dazul, Marťa a Dita.

Toto číslo ŠESTÁKA je určeno pro :